

MEHMET BATUR • Madunköy

MEHMET BATUR 1976 Trabzon doğumlu. Fizik ve edebiyat okudu. *Mizan* dergisini çıkardı. 1997'de Gençlik Kitabevi Öykü Ödülü, 1999'da İnkılap Roman Ödülü aldı. İlk romanı *Adamım Davku* 2000 yılında, öykü kitabı *Deccal Bizî Kılıçtan Geçir* 2002 yılında yayımlandı. İstanbul'da yaşıyor.

İletişim Yayınları 2191 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 359

ISBN-13: 978-975-05-1805-8

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MEHMET BATUR

Madunköy

Hiçbir şeyi net göremiyorum...

Kirpiklerim, birden bastırın sonbaharı boyunlarını bükerek karşılayan bitkilere özenircesine kırılıp yanaklarıma düşmüşler. Yerde, caddenin ortasında boylu boyunca uzanıyor bakışlarım. Yerde, kaldırımın üzerinde boylu boyunca uzanıyorum. Cadde henüz dinmiş yağmurun şaşkınlığını üstünden atamamış. Kaldırım taşlarının kenarlarında aşağıya doğru akan küçük bir ırmak oluşmuş. Yanağımda hissediyorum ıslaklığı ve asfaltın buz-beton soğuğunu. Çelimsiz, korkak, zavallı bakışlarım yere düşmüş...

Kapkara bir kedi kaldırımdan üzerime doğru atladı. Bir kedi olduğunu göstermek istermiş gibi gerilerek bana baktı. Tıslıyordu sanki... Bilemiyorum... Bana bakıyordu. Sinir bozucuydu... Sonra... Sanki sıkıldı benden ve patilerinin ıslanmasından çekinircesine eğreti adımlar atarak usulca caddenin karşısına doğru süzüldü. Elektrik direğinin altında durdu. Karşıdaki sokağın karanlığına baktı bir süre. Birden fırladı ve sokağın içinde kayboldu. Kopkoyu, karanlık bir kuyu gibiydi orası, düşer gibi girdi karanlığın içine kedi. Ya da... Belki de o, içip bitirdi sokağın bütün karanlığını.

Birinci Bölüm

Fero'nun hayalleri

İzzetbegoviç Sokağı, Madunköy Hastanesi'nin hemen yanında başlayan, upuzun, ta Dereli Caddesi'ne kadar uzanan bir sokaktı. Hemen girişinde yanıp sönen lambayı saymazsak aşağı, caddeye kadar zifirî karanlık olan sokakta beş, bilemedin altı sokak lambası vardı. Onların da hiçbiri çalışmıyordu. Buradan, yani Hürriyet Caddesi'nden baktığınızda sokak kapkara bir delik gibi görünüyordu.

İşte o İzzetbegoviç Sokağı'na dalıvermiş ve bir anda gözden kaybolmuştu kara kedi...

Bakan bir çift göz varsa eğer hiç kimse kaybolmazdı aslında: Biraz ileride, soldaki kahvenin demir çerçevesi ve iki büyük çatlağı olan yekpare camından sokağa dökülen kocaman ışık bulutunun altında kaldırım kenarındaki çöpleri eşeliyordu. İçeride, cama dayanmış kırmızı kadife örtülü masada bir çift göz dalgın bakışlarla kediyi seyrediyordu. Bol jöleli saçları başının üzerinde toplanıp ensesine doğru dikiliyordu Fero'nun. Alnına ön taraftan gelen bir elektrik akımıyla çarpılmış da öylece geriye doğru sıçramış gibiydi saçları. Kocaman, çenesine doğru uzayan bir yüzü ve

kocaman da kulakları vardı. Cüneyt televizyondaki şarkı-türkü programına daldığından beri yolun karşısındaki berberin mavi neon ışıklarına takılmıştı bakışları. Kedi birden gelip camın önünde durunca ister istemez onu seyretmeye başladı.

Böyle sık sık dalıp gidiyordu Fero son zamanlarda. O an aklından eczacı Turgut Abi'nin sözleri geçiyordu. Kafasına yatmıştı aslında: Bütün sülalede lise mezunu bir Allah'ın kulu yoktu. "Ulan benim bir senem kalmış!" diyordu içinden. "Azıcık sıksam dişimi... Turgut Abi de amma hayalperest adam ha, bi de açıköğretim, üniversite filan diyor bana. Ya ben şu soktuğumun lisesini bi bitirsem, kırk gün düğün yaparlar evde, hatta memlekette bile! Ne bileyim, insanın kafasına giriyorlar böyle, işin yoksa düşün, hesap yap... Abime, anneme, hatta babama bile akıl veren biri olurmuşum evde. Her yerde sayılırmışım... Gerçi ben her yerde sayılıyorum zaten ama neyse."

Çöpleri kaldırımdan yola doğru saçmaya başlayan kedinin kendinden geçmişesine salladığı patilerine bakarken uzunca bir "Of!" çekti Fero. Cüneyt nihayet dönüp ona baktı. Hem "Ne var, niye of çekiyorsun?" diye sorar gibiydi bakışları, hem de ilgisizdi sanki. Ama her zamanki gibi gülüyordu gözlerinin içi. Fero da gülümsedi arkadaşına.

Cüneyt yine başını çevirip televizyona dönmüştü. Fero'nun amcalarının da ortağı olduğu Gakkoşların kahvede oturmuş çetenin diğer elemanları gelene kadar vakit öldürüyorlardı. Geceleri kumar oynanan Madunköy kahvelerinden biriydi bu da. Kahvenin önceki sahibi kumar sevdiğinden borca batınca hissesini üçe bölüp Fero'nun amcasıyla eniştesine satmıştı. Bakırcıoğulları semtin bilinen ailelerinden; hem kabadayılıklarıyla ünlüydüler hem de zenginlikleriyle. Ama Madunköy'deki şöhretlerinin asıl nedeni Fero'nun dayısı Deli Yavuz'du. Eski kabadayılardan, bütün

harbi âlemlerin kralı, İstanbul'un efendisi Yavuz Bakırcıoğlu, yıllardır hapisteydi...

Fero arkadaşına bakarken canının sıkıldığını hissetti. Onun geleceği çizilmişti, daha ilkokuldayken. Turgut Abi bile ona okumasını tavsiye etmemişti. Babasının sac atölyesinde çalışmaya başladığını duyunca aferin demişti ona. Liseyi bitirmesi, okuyup adam olması, hatta ot içmesi bile önemli değildi. Nasılsa bırakırdı. Cüneyt aslında çok şanslıydı. Şimdi daha da sıkılmıştı Fero. Ona gıptayla bakıyor ve kendini düşününce ilerisi hep karanlık görünüyordu.

“Kalk lan, dışarı çıkak.”

Gözünü televizyondan ayırmadan karşı çıktı Cüneyt.

“Ne yapıcak dışarda, yağmur yağıyor.”

“Yok oğlum, dindi yağmur. Sigara içeriz.”

“E burda da içeriz.”

“Ya ne dallamasın sen. Recep amcam oyar beni görürse. Kalk hadi.”

Kahveden çıkıp Hürriyet Caddesi'ne doğru birkaç adım yürüdüler. Kahveden sonra üçüncü apartmanın bodrum katındaki Neşe Düğün Salonu'nun büyük demir kapısının önünde, sokağa turmanan merdivenlerin başında durdu Fero. İki basamak indi. Cüneyt soru sormadan arkasından gitti. Basamaklara oturdular. Yer kuru sayılırdı ama yine de üstüne oturdukları betonun soğukluğuyla ürpermişti ikisi de.

“Çarşaf var mı sende?” diye sordu Fero.

“Cıgara mı içeceğiz?”

“He, ister misin sen de?”

“Bak bi de soruyo... Haydar'ın verdiğinden mi?”

“Evet. Acayip iyi di mi?”

Cevap yerine Cüneyt cüzdanını çıkarıp ot sarmak için kullandıkları ince beyaz kâğıttan bir deste uzatmıştı. Fero kâğıtlardan birini alıp sol dizinin üstüne koydu. Deri ceketinin iç cebinden çıkardığı şeffaf poşetin içinden, önceden

harmanlanmış ottan biraz alıp kâğıda serdi. Orta ve başparmaklarıyla sıkıştırma sıkıştırma sardı. Diliyle ıslatıp elindeki arkadaşına uzattı. Fero ikinciye sararken Cüneyt de çakma zippoyla dudaklarının arasına sıkıştırdığı cıgarayı yakmaya çalışıyordu.

İlk nefesi iyice asılarak içine çekince kısıp kısıp öksürmüştü. Fero güldü ona.

“Oğlum dur, asılma, geberip gidecen sonra. Hahaha!”

Fero kahkaha atarken sesinde bir kırılma, bir hırıltı belirliyordu. Kahkahası elli yaşındaki bir adamın sigaradan çürümüş ciğerinden çıkan sese çok benziyordu. Oysa Cüneyt ve Mutlu gibi henüz on altı yaşındaydı Fero da.

“Sert lan bu bok!”

“Taşla harmanlamış Haydar. İbne işi biliyor.”

Ayaklarını basamaklara doğru bırakmıştı ikisi de. Hemen önlerinde duran demir kepenge ve ardındaki büyük demir kapıya bakıyorlardı. Parmaklıkların ardında, kapının buzlu camının arkasında bir gölge belirdi aniden ve hemen kayboldu. “Bak!” dedi Fero. Cüneyt onu duymamıştı. Ya da hiç konuşmamıştı aslında Fero. Az önce gölgeyi gördüğü noktaya sabitlemişti yarım bakışlarını.

“Çok feci... bu ot... cennet... cehennem...”

Sesi duyulmuyordu Fero'nun. Hırıltı gibi güldü. Buzlu camın aynı noktasına bakıyordu. Gözleri arada bir kapanıyor ve yeniden açılıyordu. Küçük bir şey fırlayıp geçti camın ardından. Fero'nun gözleri birden açıldı. Bir tane daha geçti ama bu sefer daha yavaş. İyice açılmıştı gözleri. “Canım helva çekti,” dedi Cüneyt. Fero şaşkın gözlerle düğün salonunun demir kapısının buzlu camının ardında havada süzülerek uçan balıklara bakıyordu. Allı pullu, parlak ve rengârenk bir sürü balık yüzüyordu havada. Gözlerini sımsıkı kapatıp bir daha açtı. Renkler daha da belirginleşmişti, kırmızı

yeşil mavi sarı bir sürü balık vardı uçan. Dudakları yanaklarına doğru çekildi. Gözleri kısıldı. Nihayet dişlerini de gördük Fero'nun... Tam da bir çocuk gibi gülümsüyordu şimdi.

“Helvacı Himmet, ekmekçi Gurbet... Of, cennet! Cehennem...”

“Ne diyosun lan? Şşş, aloo, çıksana oğlum... Feroo!”

Kendini geriye çekti Fero. Ürperdi. İyice aşağı kaymıştı. Yukarı tırmanıp Cüneyt'in yanına kadar süründü.

“Çok güzel olduk abi ya!”

Cüneyt'in yüzüne bakıyordu. Gayriihtiyari kapandı Cüneyt'in gözleri ve bir süre öyle kapalı kaldı. Fero toparlandı.

“Ne oldu kanka, uçtun mu?”

“Hee uçtum. Bana diyene bak, neredeyse düğün salonuna giriyordun lan. Hahaha!”

Fero elini kot pantolonunun cebine sokuşturup cep telefonunu çıkardı.

“Yok, aramamış ibneler. Kalk hadi caddeye çıkak.”

Yolun karşısındaki peynircinin gece açık bıraktığı lamaların ışığıyla aydınlanan kaldırımda, yerde boylu boyunca uzanmış yatan adama baktı Fero. Caddeye şimdi çıkmış ve hastanenin önündeki elektrik direğine yaslanmış ayakta dururken aynı zamanda yerde yatan adamı Cüneyt'in de görüp görmediğini merak ediyordu. Ama sormak da istemedi, şu Haydar'ın verdiği ot hayaller gördürürdü insana, biliyordu. Yine de bir süre alamadı gözlerini ölü gibi yatan gölgeden. Başını kaldırım taşına yaslanmış, bir kolu caddeye doğru uzanmıştı. Parmakları oynuyordu sanki. Fero iyice dalmıştı gördüğü hayale ama Cüneyt'in birden sıçrayıp hastanenin neredeyse içine kadar kaçtığını fark edince kendine geldi. Az önce birlikte çıktıkları sokaktan bir köpek çetesi çıkmıştı. Fero Cüneyt'e bakıp gülmeye başladı.

“N'oldu lan, korktun mu?!”